

fra Viktor Kosir

BOGOSLOV

Teško je razumjeti ljubav ako se nije doživjela. Teško je razumjeti mržnju ako se nije doživjela. Teško je razumjeti izdaju, radost ili bilo koji osjećaj koji nismo osjetili. Teško je razumjeti događaj ako u njemu nismo sudjelovali.

Zaljubljenost, vjenčanje, rođenje prvoga djeteta, smrt drage osobe... Samo su neki od osjećaja i događaja pred kojima ljudi, kada ih pričaju, ostaju nijemi. Imaju toliko toga za reći, ali jednostavno svaka riječ postaje siromašna ili nedovoljna. Tako je i s nama fratrima i našim pozivom.

Često pitanje koje dobivamo glasi: „Zašto i kako si se odlučio postati fratar?" Ma koliko se trudili odgovoriti na to pitanje i ispričati sve događaje i osjećaje koje smo proživjeli prije nego smo stupili u red, vidimo da nas druga strana ne može razumjeti. Ne može se riječima opisati, treba doživjeti!

Naravno da je na prvom mjestu Bog, njegov poziv i naša želja za svetim, ali tu je i mnoštvo drugih detalja koji potaknu na odvažnost i potvrdan odgovor. Fratar na kojeg se ugledamo i koji nam je uzor, samostanske zidine i znatiželja kako fratri žive, želja za radom s mladima i vođenjem Frame, težnja za produbljivanjem teologije, netko se kao dječak igrao mise...

Koliko je fratara, toliko je detalja i različitih priča. Jednu takvu posebnu, mogli bismo reći filmsku priču doživio je i Petar Kosir, brat ubijenog fra Viktora Kosira.

Fra Viktor se rodio 12. kolovoza 1924. godine od oca Ivana i majke Matije pod krsnim imenom Božo. Nakon završena šestoga razreda širokobriješke gimnazije, Božo u rujnu 1943. godine ulazi u novicijat te postaje član Hercegovačke franjevačke provincije. Iako je razlika u godinama bila velika, Petar, koji je tada bio sedmogodišnjak, ističe kako se sjeća jednoga susreta sa svojim starijim bratom. Bilo je to u njihovim rodnim Uzarićima, kada je fra Viktor došao kući u posjetu svojoj obitelji. Uzeo je svoga mlađega brata Petra i sjeo ga u svoje krilo. Potom su neki seljani počeli nagovarati fra Viktora da ostavi habit, obuče civilnu odjeću i ostane u selu jer se već čulo kako se sprema napad na širokobriješki samostan. No fra Viktor je to odbio rekavši: „Ne! Ja idem. Što bude mojoj braći, neka bude i meni."

Kako bi mali Petar mogao zaboraviti takvo nešto? Sjedi u krilu svoga brata fratra i sluša kako je on spreman dati svoj život za Boga i domovinu. Ali opet, kako ne-

fra Viktor među braćom, stoji u gornjem redu drugi sdesna

kome dočarati taj događaj i osjećaje koji su se probudili u njemu. Kako izreći taj ponos s kojim je Petar gledao svoga brata, kako izreći ideal koji mu je taj fratar bio, a s druge strane, kako izreći tugu koju je osjetio jer mu stariji brat odlazi u sigurnu smrt.

Stariji brat bio je odlikaš Franjevačke klasične gimnazije na Širokom Brijegu, imao je uzorito znanje, dobro zalaganje i bio je miljenik. Bio je spreman pomoći kome god je pomoć potrebna i s bogobojaznošću i lakoćom uređivao je sjemenišnu kapelicu. Bio je brat koji je obukao habit i stupio u novicijat bez obzira na rat i nedaće koje su pogađale tadašnje franjevce i puk. Brat za kojeg kažu da je bio predodređen za svećenika, te kako se nikada nije kolebao oko poziva i kako bi bio veliki franjevac. Naposljetku, brat koji je 7. veljače 1945. godine, kao dvadesetjednogodišnjak ubijen zajedno s jedanaestoricom drugih fratara i spaljen u skloništu na Širokom Brijegu.

Smrt starijeg brata duboko je potaknula maloga Petra. Potaknula ga je na razmišljanje i odvažnost te potvrdila u njemu odgovor na Božji poziv. Otrčao je majci Matiji koja je u suzama oplakivala svoga mrtvoga sina i povikao: „Mama, nemoj

plakati, bit ću i ja fratar." I bio je! Mali Petar je postao fratar i svećenik te je uzeo redovničko ime fra Viktor u čast svoga starijeg brata. Stariji brat mu je bio uzor i poticaj jer nije htio skinuti habit ni pod prijetnjom smrti, bio je vjeran i posvjedočio kako je vjera jača od bilo kojeg straha.

Njegova je smrt sjeme novoga zvanja, ali i svjedočanstvo. Svjedočanstvo ljubavi, vjernosti i hrabrosti koja se teško može opisati riječima...

Podari i nama snage, Gospodine, da te ne napuštamo onda kada nam je teško. Neka nam takvi trenutci budu prilika za svjedočanstvo, tiho svjedočanstvo da Ti pobjeđuješ svaki strah i donosiš mir. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

fra Luka Bešlić

U Veljacima 16. svibnja 1944. godine, hercegovački bogoslovi, novaci i profesori, fra Viktor stoji u gornjem redu treći slijeva

SLUGA BOŽJI FRA ANDRIJA TOPIĆ I 49 BRAĆE

SVJEDOCI VJERE

Zagreb, 2026.